

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania R. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 lutego 2011 r.,
skargi ubezpieczonego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 maja 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 27 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację R. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 grudnia 2008 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego i 23 lipca 2008 r. dotyczących wysokości emerytury.

W skardze z dnia 9 czerwca 2010 r. wnioskodawca wniósł o stwierdzenie niezgodności powyższego wyroku z prawem, wskazując na naruszenie art. 117 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 335 § 1 k.p.c., poprzez nieuszanowanie powagi rzeczy osądzonej prawomocnym orzeczeniem sądowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed 10 września

2010 r., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Są to: oznaczenie orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6). Każde z tych sześciu wymagań jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Oceniana pod kątem dopuszczalności skarga nie spełnia elementów wymienionych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c., a więc wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody i wykazania, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Z powyższych względów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.